

GARĀ UN PATIESĪBĀ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5. Moz. 11:16, Lūk. 1:46-55, 4:5-8, 19:37-40, Jāņa 4:1-24.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad istie dievlūdžēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz.” Jāņa 4:23

Kā mēs jau šajā ceturksnī esam lasījuši, pirmā eņģeļa vēsts ir aicinājums pasludināt „mūžīgo evaņģēliju”. Šī evaņģēlija centrā ir Jēzus, iemiesojies Dievs, Dievs, kurš cilvēka miesā ienācis šajā pasaulē ar tādu spēku un līdzekļu palīdzību, ko mūsu prāti pat nespēj aptvert.

Pārdomā, ko tas nozīmē: Dievs radīja visu, kas eksistē (Jāņa 1:1-3), kļuva par cilvēku un dzīvoja virs šīs zemes bezgrēcīgu dzīvi un pēc tam nodeva Sevi kā upuri par visas cilvēces grēkiem. Domājot par kosmosa lielumu, par biljoniem galaktiku, kas katra sastāv no biljoniem zvaigžņu, vai spējam noticēt, ka Tas, kurš to visu radīja, bija Jēzus? Tas ir izaicinājums mūsu prātam. Tas ir tik neticami, ka mēs tik tikko spējam to aptvert. Nav brīnums, ka Pāvils rakstīja: „Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.” (1. Kor. 1:18)

Ja mūsu priekšā ir šāda patiesība, nav jābrīnās, ka gribam pielūgt šādu Dievu. Šonedēļ mēs aplūkosim, kā pielūgsmes un slavēšanas tēmas atklājās miesā nākušā Kristus kalpošanā, mūsu Radītājā, kurš pieņēmis radības formu un miesu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 10. septembrī.

MARIJAS PIELŪGSMES UN SLAVAS DZIESMA

Lai gan Marija, Jēzus māte, cauri gadsimtiem ir bijusi lielas reliģiskas intereses objekts, lielākā daļa šīs intereses ir tradīcijas, kas nāk no tādiem avotiem, kas nebalstās uz Rakstiem.

Tomēr Kristus nākšanā uz šo zemi Marijai bija būtiska un izšķiroša loma: viņas dzemdē brīnumainā kārtā bija iemiesojies pasaules Glābējs. Viņas dzemdē Viņš izauga par zīdainīti Jēzu. Pēc visa notikušā un tajā gaismā, kas mums dota Jaunajā Derībā, mēs varam tikai apbrīnot šo noslēpumu. Lai gan nav šaubu, ka viņa redzēja sevi kā daļu no neticama notikuma, kam būs nozīmīga ietekme uz viņas tautu, jaunā Marija visdrīzāk neaptvēra, kāda notikuma daļa viņa būs. Taču viņa zināja pietiekami, lai brīnītos par pārsteidzošajiem apstākļiem, kas tik radikāli izmainīja viņas dzīvi.

Izlasi Lūk. 1:46-55, ko bieži sauc par Marijas dziesmu. Kāds ir šīs dziesmas konteksts? Kāpēc viņa to dzied? Kādi slavēšanas un pielūgsmes elementi šeit ir atklāti? Kas šeit notiek tāds, par ko mēs runājam jau visu ceturksni? _____

Šī slavas un pielūgsmes dziesma ir pilna ar atsaucēm un līdzībām no Vecās Derības, vienīgajiem viņai zināmajiem Rakstiem. Šeit mēs redzam, ka viņa pagodina Kungu un atzīst Viņa vadību ne tikai savā, bet arī savas tautas dzīvē. Viņas atsauce uz Ābrahāmu, bez šaubām, ir atsauksme uz derību, ko Kungs slēdza ar Savu tautu. Viņa slavē Dievu par Viņa apsoliņumiem un redz tajos savu un savas tautas cerību nākotnei.

Un atkal – lai arī cik daudz viņa nezināja, viņa tomēr zināja pietiekami, lai pamanītu Kunga darbu. Un par to viņa bija pateicības un pielūgsmes pilna.

Cik daudz „brīnumainā” tu redzi savā dzīvē? Vai varētu būt, ka tu esi tik ciets/-a, tik aizvērts/-a, tik noslēdzies/-gusies sevī, ka neredzi to tā, kā vajadzētu? _____

PIELŪGSME UN KALPOŠANA

„Tad velns Viņu uzveda kalnā un vienā acumirkli rādīja Tam visas pasaules valstis. Un velns Viņam sacīja: „Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota, un, kam es gribu, tam es to varu dot. Ja Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavš.” Bet Jēzuss tam atbildēja, sacīdams: „Stāv rakstīts: tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot.”¹⁰⁰ (Lūk. 4:5-8)

Iedomājies Jēzu pēc 40 dienu gavēņa, sevis aizliegšanas, noguruma un grūtībām sastopamies ar atklātajām un kļiedzošajām velna kārdināšanām. Nav grūti iztēloties, cik skaistas šajā kārdināšanā Jēzum rādījās visas „pasaules valstis” savā spēkā un godībā. Sātans ir meistars, padarot šīs pasaules lietas tik šarmantas, tik patīkamas, tik piepildošas, ka cilvēki ir gatavi krist amatās, ko piedāvā šī pasaule.

Izlasi rūpīgi augstākminētos pantus, īpaši Jēzus atbildi. Ko Jēzuss domāja, saistot kopā darbības vārdus „pielūgt” un „kalpot”? Kas tiem ir kopīgs? _____

Visā Vecajā Derībā viltus dievu pielūgsme un kalpošana tiem ir savā starpā saistītas. „Un ka tu nepacel savas acis uz debesīm un, uzlūkodams sauli, mēnesi, kā arī zvaigznes, visus zvaigznāju pulkus debesis, neliecies kārdināties un nekriti ar savu vaigu pie zemes to priekšā, un ka tu tiem nekalpo, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir piešķīris visām tautām zem visas debess.” (5. Moz. 4:19, skat. arī 5. Moz. 11:16, Ps. 97:7, Dan. 3:12) Pamatā tu kalpo tam, ko tu pielūdz. Cik tāpēc svarīgi ir pielūgt tikai Kungu!

Šeit mēs redzam svarīgu atziņu par pielūgsmi. Ir grūti iedomāties kādu, kurš pielūdz Kungu ticībā, pakļāvībā, pazemībā, mīlestībā un bijībā, bet tajā pašā laikā kalpo citiem „dieviem”, vienalga, kāda ir to forma. Pielūgsme var pasargāt mūs no elku kalpības. Jo vairāk mēs pielūdzam Kungu, pat savā personīgajā svētbrīdī, jo vairāk esam pasargāti no kalpošanas sev, grēkam un visiem citiem spēkiem, kas cinās par mūsu kalpošanu.

Padomā vairāk par šo ideju: ko mēs pielūdzam, tam kalpojam. Kā šis princips atklājas tavā personīgajā dzīvē? Kā tava pielūgsmes pieredze var palīdzēt tev palikt vērstam tikai uz kalpošanu Kungam? _____

PIELŪDZOT TO, KO NEPAZĪSTI

Kā mēs daudzkārt esam redzējuši, pat ar visām sarežģītākajām un dziļākajām pielūgsmes formām, ko Kungs iedibināja Israēlam, Viņam nerūpēja tikai šīs formas. Tradīcijas, formas un liturģija bija tikai līdzekļi, kas ved uz mērķi, un šis mērķis bija persona, kas ar miesu un prātu pakļaujas savam Radītājam un Pestītājam. Daudz vienkāršāk tomēr ir padarīt reliģiju par formulām, tradīcijām un ārēju rīcību, nekā mirt katru dienu sev un pakļauties Kungam pazemībā un ticībā. Šis fakts noteikti ļoti palīdz izskaidrot, kāpēc Bībelē tik daudz ir runāts par tiem, kuru sirdis nav pareizā stāvoklī Dieva priekšā, neskatoties uz to, cik „pareizas” ir viņu pielūgsmes formas.

Ari šai problēmai Jēzus pievērsās, esot cilvēka miesā.

Izlasi Jāņa 4:1-24. Ko svarīgu par pielūgsmi Jēzus pateica samarietei 21. pantā? Kāpēc Viņš novērsa viņas uzmanību no īpašām pielūgsmes vietām? _____

Atklājot viņas visdziļākos noslēpumus, Jēzus ieguva sievietes uzmanību. Tad Viņš izmantoja iespēju, lai norādītu viņai uz kaut ko labāku par to, kas viņai bija. Jēzus izmanto spēcīgo frāzi „Tici Man, sieva!”, lai parādītu viņai, ka patiesa pielūgsmē stāv pāri ārējām formām un pielūgsmes vietām. „Šis kalns” bija Gerizima kalns, kur samarieši bija uzcēlušī templi. Protams, varēja jau sagaidīt, ka jūds tieši to teiks samarietīm.

Bet Jēzus šeit neapstājas. Viņš iekļauj pat Jeruzalemi, svētā tempļa pilsētu, ko Viņš pats bija izvēlējis. Tādējādi jau agri Savā kalpošanā Jēzus norādīja uz to, ko vēlāk sacīja par templi: „Patiesi Es jums saku: šeit akmens uz akmens nepaliks, kas netiks nopostīts.” (Mat. 24:2) Visu to sakot, Jēzus strādāja pie tā, lai varētu dot sievietei „dzīvo ūdeni” (Jāņa 4:10), tas ir – pats Sevi. Viņš gribēja, lai viņa ierauga, ka personīgas attiecības ar Radītāju un Pestītāju ir pielūgsmes pamats, nevis ticības formas un tradīcijas, kas bija viņu novirzījušas no patiesās jūdu ticības. Šī atsauce uz Jeruzalemi (Jāņa 4:21) tomēr pierādīja, ka Viņš norāda uz ko tādu, kas stāv pāri upurēšanas sistēmai un pielūgsmei, ko Viņš pats bija iecēlis.

Kādos veidos visi tavas pielūgsmes pieredzes aspekti var palīdzēt tev padziļināt savas attiecības ar Dievu? _____

ĪSTIE DIEVLŪDZĒJI

„Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad istie dievlūdžēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdž.” (Jāņa 4:23)

Pēc tam kad Jēzus bija novērsis samarietes uzmanību no pielūgsmes vietām un pateicis, ka jūdu ticība ir pārāka par viņējo, Viņš runā par „istajiem dievlūdžējiem”. 21. pantā Jēzus teica, ka „nāk stunda”, kad cilvēki nepielūgs ne uz šī kalna, ne Jeruzalemē, lai gan 23. pantā Viņš teica – stunda „ir jau klāt”, kad visi istie dievlūdžēji pielūgs garā un patiesībā. Citiem vārdiem, neskaties uz pagātnes godību un neskaties uz nākotnes notikumiem. Drīzāk šis laiks „ir klāt”, lai pienestu Kungam to pielūgsmi, ko Viņš ir pelnījis, un caur šo pielūgsmi piedzīvotu mīlestību, žēlastību un glābšanu, ko Viņš piedāvā.

Jēzus teica, ka visi istie dievlūdžēji „pielūgs Tēvu garā un patiesībā”. Ko šie divi elementi izsaka, un kā mēs tos varam ieviest savā pielūgsmes pieredzē? Skat. arī Marka 7:6-9.

Jēzus šeit aicina uz līdzsvarotu pielūgsmes formu: uz pielūgsmi, kas nāk no sirds, kas ir sirsnīga un dziļi izjusta, kas nāk no mīlestības un dievbijības. Emocijas pielūgsmē nav nekas nepareizs. Galu galā, mūsu reliģija aicina mūs mīlēt Dievu (1. Jāņa 5:2, Marka 12:30). Kā gan tas var būt atdalīts no emocijām?

Vienlaikus Dievs aicina istos dievlūdžējus pielūgt Viņu „patiesībā”. Dievs ir atklājis Savu gribu, Savu patiesību, Savu likumu – patiesību, kurai vajadzīga ticība un paklausība. Patiesie pielūdžēji mīlēs Dievu, un, šīs mīlestības dzīti, viņi gribēs kalpot Viņam, paklausīt Viņam un darīt taisnību. Tomēr kā viņi var zināt, kas ir taisnība, nezinot patiesību par ticību, paklausību, glābšanu? Doma, ka ticības apliecība nav svarīga, ka svarīga ir tikai emocionālā puse, ir nepareiza. Tā ir tikai viena vienādojuma puse. Pareiza ticības apliecība neglābj, bet tā dod mums lielisku izpratni par Dieva raksturu, un tam visvairāk vajadzētu vairot mūsu mīlestību un kalpošanu Viņam.

Vai tava pielūgme ir vairāk garā, nekā patiesībā? Vai vairāk patiesībā, nekā garā? Kā tu vari iemācīties ieviest un līdzsvarot savā pielūgsmē abus šos aspektus? __

PIELŪGSME PIE VIŅA KĀJĀM

Gadsimtiem ilgi draudze ir bijusi sašķēlusies jautājumā par Kristus dievību. Vai Viņš patiešām bija mūžīgais Dievs, vienots ar Tēvu kopš mūžīgiem laikiem? Vai arī Viņš tika radīts vēlāk, būtne, kas pasaulē nākusi Tēva radošā spēka rezultātā?

Jau sen mūsu pašu draudzē ir pastāvējusi neskaidrība šajā jautājumā, un E. Vaita pirms daudziem gadiem ļoti skaidri izteica savu nostāju – nostāju, ko mēs kā draudze esam pilnībā pieņēmuši mūsdienās.

„Viņa vārdu sauks Imanuēls – Dievs ar mums." "Kristus vaigā" ir redzama "Dieva godības atziņas" gaisma. (2. Kor. 4:6) No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums. Kristus nāca, lai šo godību atklātu mūsu pasaulei. Viņš nonāca uz grēka aptumšotās zemes, lai nestu Dieva mīlestības gaismu – lai būtu "Dievs ar mums". Tāpēc pravietojumā par Viņu sacīts: "Viņa vārdu sauks Imanuēls". „Laikmetu ilgās”, 19. lpp.

Izlasī šos Bībeles pantus. Ko tie mums pasaka par Kristus dievību? Mat. 2:11, 4:10, 9:18, 20:20, Marka 7:7, Lūk. 24:52, Jāņa 9:38. _____

Savā atbildē sātanam (Mat. 4:10) Jēzus skaidri pateica, ka jāpielūdz vienīgi Kungs. Tas vada pie svarīgas atziņas, kas atklājas augstākminētajos pantos: Kristus nekad nenoraidīja pielūgsmi. Starp daudzajām reizēm, kad ļaudis Viņu pielūdza, nav minēts neviens gadījums, kur Viņš būtu teicis: Nepielūdziet mani, pielūdziet tikai Tēvu. Patiesībā Viņš teica tieši pretējo.

Izlasī Lūk. 19:37-40. Ko Jēzus atbild farizejiem par Viņa attieksmi pret tiem, kas Viņu pielūdza? _____

Šajā vietā derētu vēlreiz atkārtot tēmu, kas redzama visu šo ceturksni, tas ir – ka Jēzus ir visas mūsu pielūgsmes centrā. Katrai dziesmai, katrai lūgšanai, katrai svētrunai, visam, ko mēs darām, vajadzētu šādā vai tādā veidā aizvest mūsu prātus pie Kristus, iemiesotā Dieva, kurš upurēja Sevi par mūsu grēkiem. Pielūgsme, kas mūsos rada bijības, mīlestības un cieņas izjūtu pret Kungu, bez šaubām ir tāda pielūgsme, kas ir Viņam patīkama.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Dievs ar mums”, 19. – 26. lpp.

„Cilvēki netuvojas Debesīm, apmeklējot kādu svētu kalnu vai templi. Reliģiju nedrīkst ierobežot ar ārējām formām vai ceremonijām. Reliģija, kas nāk no Dieva, ir vienīgā reliģija, kas ved pie Dieva. Lai Viņam pareizi kalpotu, mums jāatdzimst no dievišķā Gara. Tas šķīsta sirdi un atjauno prātu, dodot mums jaunas spējas mīlēt un atzīt Dievu. Tad tas mūs vada labprātīgā paklausībā visām Dieva prasībām. Tā ir patiesā pielūgšana. Tas ir Svētā Gara auglis.” E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 189. lpp.

„Viņš, (..) būdams līdzīgs Dievam, kā kalps kalpoja saviem mācekļiem. (..) Tas, kura priekšā visiem ceļiem būs locīties, kuru apkalpot par godu uzskata Debesu eņģeļi, noliecās, lai mazgātu kājas tiem, kas Viņu sauca par Kungu.” E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 649. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Reliģiskie vadītāji Kristus dienās apgalvoja, ka pazīst Rakstus, bet bija palaiduši garām vislielāko brīnumu vēsturē – Mesijas dzimšanu. Bet gudrie vīri no Austrumiem nāca, lai uzmeklētu Viņu pareizajā vietā un pareizajā laikā. Ko šis stāsts satur tādu, kas ir nozīmīgs mūsdienu kristiešiem un draudzei? Kā mēs, redzot piepildāmies pēdējo dienu pravietojumus, varam izvairīties no kļūdām, ko pieļāva cilvēki Kristus dienās?

2. Pārrunājiet jautājumu par Kristus dievību. Kāpēc tas ir tik svarīgs mūsu ticībai un pielūgsmei? Ko mēs zaudējam, ja neuzskatām Kristu par pilnīgu Dievu?

3. Pārdomājiet stāstu par Mariju un to, kam vajadzēja norisināties viņas prātā šajā neticamajā notikumā pavērsienā! Pārdomājiet, cik daudz viņa nesaprata un cik smags pārbaudījums viņai tas bija (būt grūtniecei bez vīra noteikti nav viegli). Un tomēr viņa bija spējīga slavēt Dievu un pielūgt Viņu, neskatoties uz daudziem neatbildētiem jautājumiem, uz daudzām satrauktām domām, uz tik daudz nezināmā. Kā mēs varam iemācīties to pašu? Kāpēc vienmēr vislabākā pielūgsmes attieksme ir pielūgums no sirds?